

Bellinka a já

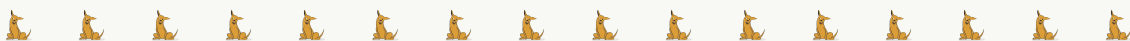
aneb jak jsem si přivezla svou nejlepší kamarádku

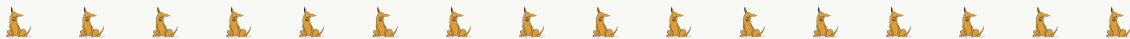

Bellince je dvanáct let, což byste rozhodně neřekli. Narodila se 12. 12. 2012.

Jeli jsme pro ni do malé vesnice u Boskovic. A tak jsem si tenkrát domů přivezla svou nejlepší kamarádku. Já jí říkám Bellinko, Bello, holka moje nebo Zlatíčko. Babička jí říká Belli nebo Bellinko a ostatní na ni většinou volají Bello

a maminka i Běllouši. Právě proto, že je světlá, téměř bílá, napadlo maminku oslovit ji Běllouši a z toho vzniklo jméno Bella. Je velmi hodná, poslušná, učenlivá, umí povzbudit i rozesmát, určitě je i velice trpělivá, protože toleruje i „psí kusy“ mých mladších sourozenců. Miluje procházky, výlety a vodu.

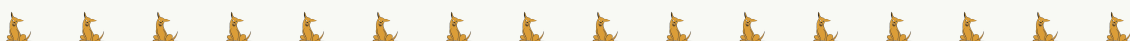

Když máme trénink, dostává pamlsky. Mezi nejoblíbenější patří sušená masa nebo ryby. Pokud se dostane k jídlu našeho kocoura, nepohrdne ani kočičí kapsičkou.

Nemá ráda, když jí náš kocour chodí kolem jídla a bojí se ohňostroje a bouřky. A stejně tak, jako většina pejsků, se bojí, když musíme jet na veterinu.

Bohužel s veterinou má bohaté zkušenosti. Letos v říjnu to byly dva roky, co se zjistilo, že má cukrovku. Stejně tak jako lidé i Bellinka musí dostávat inzulín, který jí pícháme dvakrát denně. Nese to velice statečně! I se svým nelehkým onemocněním dokáže úchvatné psí triky a je vitální stejně jako zdraví psi.

Často má psí hovory se sousedovic pejskem Baddym. Na návštěvu k nám chodí babička a děda s Arnoldem, což je malý kříženec čivavy a jorkšíra. Někdy hlídáme čivavu i tetě, ovšem „pana“ Teoše nesmí vidět u své misky s jídlem. Bella má sourozence. Je to také fenka, jmenuje se Missy, ale kamarádkami moc nejsou. Přesto vedou psí hovory přes zahradu, protože babička s dědou bydlí hned vedle nás.

Já Bellinku skoro každý den trénuji a učím triky. Pořádila jsem si různé pomůcky, jako například prolézací tunel, kruh na proskakování, míčky, uzel na přetahování... Naučila jsem ji spoustu triků a povelů, např. pleskni, plácni, dej pac, výskok předními tlapkami na stehno, výskok anebo přeskok přes stehno, obejmi, šlápní, otoč... Trénink nás obě dvě moc baví a děláme pokroky!

Když je ježek na zahradě, tak štěká a štěká, dokud tam pořád je, protože ho bere jako vetřelce. Miluje procházky, a když vidí vodítko, začne štěkat.

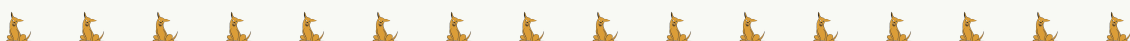
Vítá mě olizováním, vrtěním ocásku, radostí v očích a poskakováním.

Už pozná čas, kdy se vracím ze školy, a čekává na mě u plotu na konci zahrady nebo mi jde naproti.

Když jsem byla malá, tak jsem se s Bellinkou schovala k ní do boudy, maminka nás hledala a nemohla najít. Nakonec jsme vylezly a mamince se ulevilo. Jsme dvojka odmala!!!

Tereza Všetická, 6.C

Kdo je lesník a kdo myslivec?

Rozpoznávají se špatně, že? :-)

Oba totiž mohou vypadat na pohled úplně stejně. Zelené oblečení do lesa, klobouk na hlavě. Rozdíl může, ale nemusí, dělat jenom puška nebo pes na vodítku. A přece se od sebe svou činností liší.

Lesník

Lesník se stará o les, tedy hlavně o zdraví a vitalitu stromů, lesních cest a vodních zdrojů.

Stará se o to, aby les prospíval a dřevo ze stromů bylo co nejkvalitnější a my jsme měli např. čím a na co psát, nábytek, teplo, vánoční stromeček...

Aby mohl být člověk lesníkem, musí se učit na střední nebo vysoké škole mnoha oborům, které do sebe zapadají (ekonomika, pěstování lesa, ochrana lesa, hospodářská úprava lesů, těžba dřeva, mechanizace a dopravní zařízení atd.).

Myslivec

Myslivec pečuje o zvěř a myslivecká zařízení, aby měl o zvěři přehled. „Zajišťuje“ jí klid v době reprodukce (kladení mlád'at, říje).

Aby mohl být člověk myslivcem, musí složit zkoušku z myslivosti. Chce-li lovit, musí mít zkoušku k získání zbrojního průkazu. Potom se může stát členem nějakého mysliveckého sdružení, od kterého dostane povolenku k lovu.

Na rozdíl od lesnictví je myslivost volnočasová aktivita, je však i mnoho myslivců z povolání. Ať už chce být člověk myslivcem z povolání, nebo chce myslivost vykonávat jako volnočasovou aktivitu, musí se učit zoologii, etologii, veterinární péči, lovectví, střelectví, způsoby lovu, historii, péči o zvěř, umět určovat věk zvěře, kynologii.

Často se můžeme setkat s myslivcem a lesníkem v jedné osobě, ale není to pravidlo.

Postava myslivce se objevovala v pověstech a pohádkách – například čert bývá zobrazován v mysliveckém stejnokroji.

Naše redakce vám může v tomto čísle časopisu s radostí představit Jakuba Lysického, 8.B, který už pěkně dlouhou dobu „žije lesem“ a má překrásný vztah k přírodě. Čerpá z ní energii a sílu. Dokáže poutavě vyprávět

o svých zážitcích a podělí se o různá moudra, která se dočetl nebo je od ostatních slyšel. V době, když vznikalo toto číslo časopisu, právě dočítal titul knihy Lovy beze zbraní od Jaromíra Tomečka.

Mám rád vycházky do přírody, třeba do lesa nebo na pole, abych tam nemusel slyšet hluk. Baví mě zastavit se a pozorovat všechno kolem. Obdivuji zvířata a zajímalo by mě, co si o světě myslí. Někdy se bojím, že můžeme přijít o všechna roční období a budeme tu mít už jen hrozné horko a hroznou zimu. Kdo zná Kubu osobně, potvrdí, že se s ním nikdy nenudí a dozví se nejnovější zprávy o tom, co zažil na posedu a při toulkách po lese.

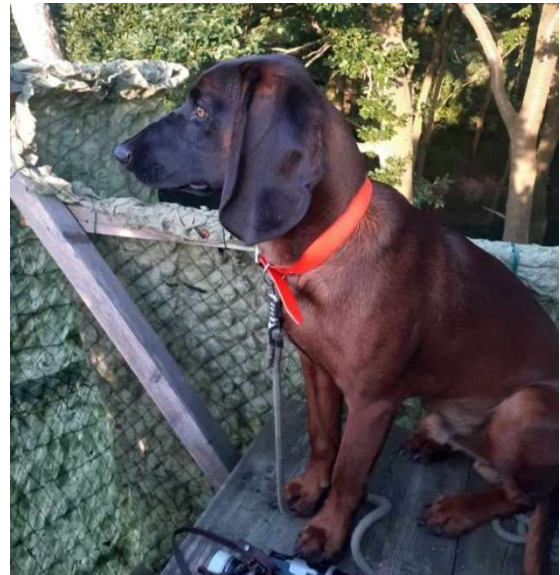
Kuba už dlouho uvažuje o tom, že chce a věří, že bude studovat na některé z lesnických škol u nás. Přejeme mu, aby se mu podařilo splnit si svůj sen.

Jakubovi bylo 14 let a miloval chvíle, které trávil se svým tátou v lese. Každý týden se společně vydávali za dobrodružstvím, při kterém spojili lásku k přírodě s prací. Nejraději chodili na posedy – jak na ty, které už byly hotové, tak na ty, které sami stavěli. Stavba posedů byla pro Jakuba fascinující. S tátou pečlivě vybírali místo, kde bude nejlepší výhled na krajinu, a společně připevňovali jednotlivé dřevěné díly. Jakub se vždy cítil hrdý, když se posadili na čerstvě postavený posed a pozorovali lesní zvěř. Občas zahlédli srnku nebo divočáka a Jakub byl nadšený.

Když nebyli na posedu, brali si s sebou krmivo a doplňovali zásoby na krmelištích. Jakub se od táty učil, jak správně pečovat o zvěř a jak a proč je důležité lesní ekosystém chránit. Zároveň si někdy vyzkoušel střelbu, ačkoli táta vždy dbal na bezpečnost a učil ho, že zbraň není hračka. Po večerech pak seděli na posedu. Tyto chvíle byly pro Jakuba tím nejlepším na světě – spojení práce, přírody a času stráveného s tátou mu přinášelo radost a pocit, že dělá něco smysluplného.

Jakub Lysický, 8.B

Odpovědi
našich deváťáků
na několik
„obyčejných otázek“

V dnešní době se neobejdu bez...

**INTERNETU, MOBILU, PŘÁTEL, PENĚZ, SPORTU, RODINY, TOLERANCE,
PRÁCE**

Ještě letos by mohlo být...

**ASPOŇ JEDEN DEN SPADNOUT SOCIÁLNÍ SÍŤE, MĚL BY PŘIJÍT MÍR, BÝT
HEZKÉ POČASÍ**

Nápadů mám tolik, že...

**NEVÍM, CO DŘÍV..., MOHLA BYCH PSÁT DO NOVIN, NEDOKÁŽU JE VŠECHNY
VYSVĚTLIT, NEMÁM NÁPADY, NESTÍHÁM JE ZREALIZOVAT, NEVÍM, KDY JE
USKUTEČNÍM, NEVÍM, KTERÝ JE DOBRÝ**

A vůbec si například nemyslím, že...

JE ZEMĚ KULATÁ, SE MÁM STRESOVAT, ŠKOLA JE ZBYTEČNÁ, VŠICHNI LIDÉ JSOU ŠPATNÍ, ŽE HOLKY NEMŮŽOU DĚLAT KLUČÍČÍ VĚCI, LEŽ VYHRAJE, ŽE MĚ MAJÍ VŠICHNI V OBLIBĚ, ŽE VŠICHNI MAJÍ PRAVDU, ŽE JSOU VŠICHNI TAK ŠTASTNÍ, JAK SE DĚLAJÍ

Všechno najednou dostalo smysl, jelikož...

JSEM SI SUNDALA RŮŽOVÉ BRÝLE, JSEM ZJISTILA PRAVDU, TO NEBYLO JEDNODUCHÉ, JSEM DOSPĚL, JELIKOŽ JSEM ZAČAL PŘEMÝŠLET, JSEM SE PŘIDAL NA SPRÁVNOU CESTU

Být geniální a zároveň obyčejný je...

FAJN, VZÁCNÉ, COOL, DIVNÉ, NEMOŽNÉ, DŮLEŽITÉ, TĚŽKÉ, SLOŽITÉ, VÝHODNÉ, VÝJIMEČNÉ

REDAKCE

Tereзка Ondráková

a krása hanáckého kroje

aneb

tradice a naše rodina

**Úrodná oblast rozkládající se převážně podél řeky Moravy je
půvabný kraj nazývaný již od 16. století Haná.
Pro Hanou jsou typické zlaté, vlnící se lány obilí.
Jací jsou Hanáci? **Hrdí!****

O PŮVODU HANÁKŮ

Když chodil Kristus Pán se svatým Petrem po zemi, přišli jednou do krásné a úrodné roviny. Petrovi se tam tuze líbilo zvláště proto, že nemusel běhat z kopce do kopce, pořád jen pěkně po rovině.

Jen jedno kraji chybělo. Nebylo tam dosud lidí, nikde ani človíčka.

To Petra udivilo a zamrzelo. Privil: „Pane, pohleď na ten krásný kraj! Jak krásný by byl teprve, kdyby tu byli lidé!“ „Nevěř tomu a nermuť se proto, Petře! Je tomu tak dobře!“ odpověděl Pán Ježíš.

„Není, Pane! Bez člověka je tu smutno. Kdyby v tom zdejší úrodném kraji byli lidé, jistě by tě samou vděčností ustavičně chválili a velebili a bylo by tu veseleji,“ namítal učedník. Kristus Pán vrtěl hlavou, ale Petr nepřestával o tom mudrovat a prosil Mistra, aby stvořil pro ty žirné lány člověka, který by je oživil.

Pán nakonec povolil jeho naléhání a přikázal mu, aby tedy uhnětl z hlíny lidskou podobu, že jí pak vdechne duši.

Radostně uposlechl Petr a uplácal z hlíny – bylo jí všude kolem až až – mohutný trup, silné paže a nohy a nakonec důkladnou hlavu. Pán vdechl postavě duši.

Tu si Petr povšiml, že zapomněl v chvatu udělat nově stvořenému člověku ústa. I přiskočí k němu a vtiskne mu pod nos ukazovák, aby své dílo dokončil. Sotvaže však zaryl muži

do obličej, ten napřáhl ruku, a zvolal: „NERÉPÉ! ESLI EŠČCE JEDNÓ RÉPNEŠ, TOŽ ŤA LEŠČÍM, AŽ TĚ ČERVENÁ VEŠPLICHNE!“

Ulekl se Petr, uskočil, Kristus se zasmál a pravil: „Dobře ti tak, Petře! To máš za to, že jsi nedbal a chtěl mít po svém.“ A na paměť toho, že první věta, která z úst toho člověka vyšla, byla hana, necht' sluje Hanák a jeho kraj Haná!

At' dete po hanácké dědině, keré chcete, nikohe v krojô tam nepotkáte. Za to hned' na pozdrav vám každé odpovi „dobré deň“. Hanácky nářeči je to, co k Hané patří, ê děž bohužel hlavně ô mladých je slěšet čím dál miň. Ale je to fšecker v rodinách. Hanáčtêna se nedá naôčêt, s tym se mosi člověk narodit a vêrustat.

Terezku Ondrákovou, 8.B a její sestru Denisu jste sice ve škole v hanáckém kroji neviděli, to ovšem neznamená, že by nebylo možné je zahlédnout nastrojené do hanáckého kroje, který představuje kulturu našeho regionu. Kroje se dědil a stále se dědí z generace na generaci. Dnes je kroj symbolem stále udržovaných lidových oslav a obyčejů.

Terezky jsme se zeptali na několik otázek. Zajímalo nás, od kdy se věnuje hanáckým tradicím, jak se stará o svůj kroj a proč je hrdá na to, že se podílí na udržování tohoto kulturního odkazu.

Kroj ve Vřesovicích nosím od malička. Dříve jsem nosila selský kroj, který se skládá z halenky, sukýnky a zástěrky. Když jsem vyrostla, byl mi půjčen pravý hanácký kroj. Tento kroj je opravdu původní a je nutné k němu přistupovat s opatrností. Nosím jej na slavnosti, které se konají v naší obci, například hody nebo dožínkové slavnosti. Obléknout si takovýto kroj není vůbec jednoduché a vždy mi musí někdo pomoci. Každou část kroje je potřeba naškrobit a vyžehlit. Kroj se ukládá do velkého kufří, aby se neponičil, protože je starší více než sto let. Pro zachování tradic je o něj pečováno.

Redakce a Tereza Ondráková, 8.B

Kterých vlastností a dovedností si na sobě vážím?

„Co nechceš, aby ti jiní činili, nečiň ty jim.“

Zajímalo nás, jakou odpověď na tuto otázku nabídnete vy. Zeptali jsme se deváťáků a nabízíme alespoň některá zamyšlení bez uvedení jména dotazovaných.

Dokážu se obětovat pro druhé, vžít se do situace jiných, jsem štedrá, ambiciózní, přátelský, vážím si starých lidí, umím říct ne, vážím si svého zdraví, svého hudebního nadání, dokážu naslouchat ostatním, jsem statečný, umím se rychle učit nové věci, jsem zábavný, snaživý, ochotný, pravdomluvná, tolerantní, umím se sebevládat, umím se vždy zastat svých přátel, jsem upřímný, hodně si pamatuji, rychle se učím, jsem vtipný, ráda pomáhám, jen tak se nevzdávám, lidé mi mohou důvěřovat, vážím si sám sebe, protože jsem v podstatě dobrý člověk...

Mít se rád, vědět, že si zasloužím být šťastný. Je to schopnost nenechat si ubližovat, znát sebe a vědět, co umím.

Redakce

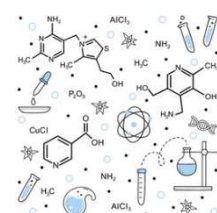
PROČ SE ZABÝVAT CHEMIÍ? PROTOŽE!

Všechno, co je kolem nás – předměty, jevy a děje – to **je chemie!** A koneckonců člověk sám je ve své podstatě taková (bio)chemická továrna.

Chemie jako disciplína zkoumá **strukturu, vlastnosti a přeměnu látek (neboli tzv. chemické reakce)**. Radí se do skupiny **přírodních věd**, kam dále patří biologie nebo fyzika.

A jaký je vlastně původ slova chemie? Řecké χημεία [chimeía] znamená štáva, roztok, egyptské „chem“ znamená Země.

Chemie je rozdělena do dvou hlavních oblastí, a to na anorganickou a organickou chemii.

Anorganická chemie se též označuje jako chemie neživé přírody, zabývá se studiem a syntézou tzv. anorganických látek z chemických prvků či ze základních (anorganických) sloučenin. Organická chemie, která se také označuje jako chemie uhlíku a vodíku, a to včetně biochemie jako jejího zaměření na živé systémy, pak zkoumá látky organické.

Chemik je pak tedy odborník, který **studuje chemické látky a jejich vlastnosti, struktury a reakce s cílem vyvíjet nové materiály a produkty nebo zlepšovat stávající procesy.**

Chemici anorganičtí i organičtí se zabývají studiem konkrétních reakcí a jejich popisem. Fyzikální chemici zjišťují, zda se při určité reakci uvolňuje teplo, nebo se naopak musí teplo dodat, jak rychle bude probíhat a kolik látky při ní vzniká. Analytičtí chemici se zabývají rozбором vzorků (jaká látka je přítomna, jaké množství určité látky je přítomno), taktéž vyvíjí nové metody pro své zkoumání.

Jak bylo zmíněno v úvodu, chemii nalezneme všude – **v materiálech a objektech, které nás obklopují, v látkách, se kterými se pracuje v laboratořích, v surovinách zpracovávaných / v materiálech vyráběných v průmyslu.** Chemie má tedy všestranné využití – **chemické výrobky** každý den používá lékař, zemědělec, stavební dělník, ... A třeba i takové hutnictví kovů či výroba papíru je tak trochu chemie.

Kořeny chemie lze nalézt dokonce již v době kamenné, a to především v souvislosti s objevením ohně, kdy se začala tepelně upravovat potrava. Dále lze hovořit o zpracování kůží a tkaniny, později pak došlo na zpracování kovů, výrobu skla. Se starověkem se spojuje výroba kvasu či piva (Sumerové, starověký Egypt, Čína).

Zjednodušeně (a nesprávně) je jako chemie někdy chápána i tzv. alchymie. **Alchymie** je historický obor, který v sobě spojoval prvky několika vědních oborů (fyzika, chemie, medicína) s obsahem nevědeckých oblastí jako astrologie a magie. Jedná se o předvědecký obor vycházející z nauky o příbuznosti a přeměnách látek a zaměřující se na zdokonalování přírody, zkoumání přirozenosti těl a jejich proměňující se síly. Alchymie hledala podobnost mezi různými znaky převzatými z živé i neživé přírody, živly, barvami, tělesnými orgány, znameními zvěrokruhu či planetami.

Redakce Postřehu se pochopitelně šla na váš zájem o chemii zeptat nejpovolnější z nejpovolnějších – paní učitelky Mgr. Veroniky Tylové 😊:

Co žáky při výuce chemie všeobecně nejvíce baví a na co se mohou těšit?

Na začátku osmého ročníku pokaždé padne otázka, jestli se budou provádět pokusy s ohněm a jestli podpálíme školu. Tak to slíbit nemohu. Další otázka bývá, jestli se naučíme vařit drogy, tak to vás taky zklamá.

Žáci milují, když mohou vidět chemii „v akci“. Například barevné změny při reakcích s indikátory, výbuchy... SAMOZŘEJMĚ TY BEZPEČNĚ! Nebo když něco začne bublat a kouřit. Také je baví práce s chemickým náčiním, různé kádinky, nálevky, kahany a jiné laboratorní vybavení totiž dodávají pocit, že žáci provádějí něco „vědeckého“ a důležitého.

Co důležitého si z výuky chemie žáci s sebou „odnášejí“ do praktického života?

Chemické reakce, které si mohou spojit s každodenním životem. Třeba jak funguje šumivá tableta, proč se na vodní kámen používá ocet, proč si po vypití Coca-Coly nečistit zuby, z jakého důvodu je pro tělo důležitý hořčík, kterých „éček“ v potravinách se nemusí nebát atd.

Laboratorní práce bývají v rámci školního roku zařazeny přibližně třikrát. Třeba letošní osmáci mají již první zkušenosti za sebou. Prováděli filtraci směsi křída a voda. Většinu z nich se úkol povedl a jejich výsledný filtrát byl dokonale čistý.

Zajímají se o další studium chemie více hoši, anebo dívky?

Z minulé 9.C odešli tři naši žáci (a to dvě dívky a jeden chlapec) na Švehlovu střední školu polytechnickou v Prostějově studovat obor Technologie potravin. Na reálné gymnázium, které vede ke studiu přírodních věd, loni odcházelo více hochů. Děvčata zase mívají zájem o obor zubní laborantka.

Děkujeme za rozhovor a přejeme radost z výuky.

Redakce

Co mi vadí?

Někteří fanoušci a jejich chování na stadionech.

Tito sportovní nadšenci na stadionech hrají klíčovou roli a jejich chování může mít výrazný dopad na celkový výsledek zápasu.

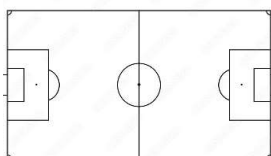
Fanoušci vytvářejí nezapomenutelnou atmosféru a jejich skandování, tleskání a zpívání motivuje hráče k lepším výkonům. Někteří však nerespektují rozhodnutí rozhodčích. To ale bohužel může vyvrcholit i negativním chováním fanoušků, jestliže z jejich strany dochází až k násilí a agresivitě.

V některých případech musí mnohdy zasahovat i policie a je jim poté zakázán vstup na stadion.

Z mého pohledu je velmi smutné, když potkáte takové fanoušky, kteří kazí celou atmosféru těchto zápasů.

Já sám také hraji fotbal, takže bych se velmi rád v budoucnu chtěl podívat na nějaký velký fotbalový zápas, abych si mohl naplno užít tuto atmosféru s ostatními fandy. Určitě budu patřit k těm fanouškům, kteří hráče motivují a povzbuzují k lepším výkonům.

A co vy? Jaký máte názor na nesportovní chování těchto lidí?

Jakub Šmíd, 7.B

POINT

Martin Svoboda, 7.B

TY VĚŘÍŠ VE MĚ
JÁ VĚŘÍM V TEBE
KDYŽ TAK ZŮSTANEME
DALEKO SE DOSTANEME
A MOCNÁ SÍLA NASTANE

KDYŽ VĚŘÍŠ VĚŘÍM I JÁ
JAKO NOC V DEN
JAKO NA NOVÝ DEN
CO NOVÉ ŠANCE NABÍZÍ
A NOC JE DÁLE NIČÍ
KDYŽ NASTANE NOC

HODINY DVANÁCTOU ODBIJÍ
DVANÁCT JE MI LET
TOŤ MOU ZÁCHRANOU
PROTOŽE SPÁSOU MOU
JE POINT

KDYŽ POPRVÉ JSEM VEŠEL
STRACH KOLEM PROŠEL
PTAL JSEM SE KAM JDETE
ON ZASTAVIL A OTOČIL SE
STUDENÝ DECH JEHO JSEM CÍTEL
A ŠEPOTEM ŘEKL

ZDE NENÍ TVÉ MÍSTO
JÁ NEVĚDOMĚ ŘEKL TO
TO TO TO JE LEŽ ZVOLAL
JSEM A ON PŘI ODCHODU
JEN ŠEPOTEM ŘEK MÁŠ
STRACH

ZDE V TUTO CHVÍLI NĚKDO
ZVOLAL STRACH JE JMÉNO
TVÉ KTERÉ ZDE NENAJDEŠ
TAK TÁHNI Z PRAHU NAŠEHO
PROTOŽE TY NEMÁŠ
POINTU

Natálka Svobodová

&

Koně ničím nenahradíš

Už od doby, co jsme měli prvního koně, jsem si přála mít vedle sebe někoho, kdo bude stejně jako já rozumět koním. Někoho, s kým budu moct jezdit na vyjíždky, podnikat závody, dělat různé cviky, například skákat přes spadené stromy, co se objeví po cestě...

Potkaly jsme se na začátku jara 2023. Jmenuje se Nikča, jezdí už od svých tří let. Její otec a můj taťka se znají už dlouho, a jak zjistil že máme koně, chtěli se k nám podívat.

Domluvilo se, že k nám Nikča bude chodit jezdit. Nejdříve si začala půjčovat koně mé starší sestry. Trvalo tak tři měsíce, než si přála svého vlastního koně. Najít pro Nikču ideálního koně, tak to trvalo poměrně dlouho.

A pak se objevil chladnokrevník Kuba. Hurá!

Koníci jsou ustájeni u nás na farmě na Záhoří.

Nejdříve jsme plánovali malou rodinnou farmu, ale nakonec se z toho stala farma, na kterou se lidé můžou jít podívat, koupit si vajíčka, domácí aroniový med, bezinkový a ostružinový sirup.

Život na farmě je krásný a zároveň i náročný. Je třeba zajistit veškerou péči o koně; krmení, odklizení a vyvážení chlévské mrvy,

podestýlání apod. To všechno je třeba zvládnout. Chodí k nám i jedna moje kamarádka pomáhat a já ji za to učím jezdit.

Jezdectví je jediný olympijský sport, kterého se aktivně zúčastňují společně s lidmi zvířata.

Jde také o jeden z mála sportů, který obvykle nemá oddělené mužské a ženské soutěže, muži závodí společně se ženami. Hlavní jezdecké disciplíny jsou drezura, parkur, dostihy, western a všestrannost.

Lidé jezdí na koních přes čtyři tisíce let. Jezdecké školy se vyvinuly během středověku ve vznikajících jízdárnách po Evropě. Středověcí rytíři potřebovali vycvičené koně ovládané jednou rukou nebo nohama, protože v druhé ruce drželi meč. Koně se nesměli leknout válečné vřavy. Později se jezdecké umění netýkalo přípravy koní a jezdců na válku, stalo se sportovním odvětvím.

Natálie Svobodová, 8.C

KDYŽ BÁSNIČKA „BAVÍ“

D Ě Š Ť

Prší po celé odpoledne
to bude vrabečků mokrých
prší jak pršelo by do rukou
jak do tvých
prší a kapky tančí
na asfalt prší
do skřivánčí
prší po celý dlouhý den
prázdné jsou ulice parky
jen déšť je přítomen
a prší bez přestávky
prší po celé odpoledne
prší jak pršelo už včera
na město padá déšť a na trávník
zrána i za večera
mokrý jsou chodníky
mokrý je i tráva
prší a pršet nepřestává

nebe je stále tenčí
na střechy prší
a do brabenčí
prší od rána do večera
nepřestává a nemůže déšť
padá na věž a na komíny
déšť padá na růže
prší a je to nekonečné
prší a je to nekonečné
prší a je to nekonečné
zdá se, že bude padat věčně
do zahrad kolmý zlatý déšť
prší a kapky tančí
na asfalt prší
do skřivánčí
to bude sýkorek mokrých
prší jak pršelo by do rukou
jak do tvých

Autor: Jan Skácel

RECITACE – DRAMATIZACE – VODA NA JEVIŠTI – SMÍCH V LAVICÍCH – POTLESK – ZÁŽITEK

... A ÚKLID 😊😊!!!

Strnulý výraz ve tváři a jen bezduché odhrkání textu?

Nejsme už žádní začátečníci, nabídneme výstupy, na které publikum bude ještě dlouho vzpomínat.

A tak se skutečně stalo.

7.B nabízí v letošním recitačním snažení moderní formu přednesu!

Uchopit text, pokusit se veršům vtisknout fantazii, dohodnout scénář a nebát se vystoupení, to byla výzva, kterou se v 7.B snažili realizovat postupně další a další stoupenci originality projevu.

Hodiny literární výchovy se staly přehlídkou možného porozumění textu a jeho interpretace.

Hoši se za účelem navození autentické atmosféry neváhali vystavit působení vodního živlu a ztvárnili tak své vystoupení jako opravdoví profesionálové z prken, co znamenají svět. Odměnou jim byl neutuchající aplaus vestoje a publikum se dožadovalo pokračování. K tomu došlo – příští hodinu vystoupilo další neohrožené trio, které nabídlo o trošku jiné pojetí.

Obsazení:
Robin Kumar
Patrik Hašek
Vojtěch Nádvořník

Alternace:
Miroslav Humpolíček
Michal Humpolíček
Jakub Šmíd

Recenze: